

דף מז.

אה"ע סימן קסד פעיף א

עין משפט א.

א. היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהיו צ"ב יום ממיתת הבעל^ו, ואם יבם או חלץ תוך זמן זה ולא נמצאת מעוברת הרי זו נפטרה^ז, ואינה צריכה כלום. אבל לא תנשא לאחר אע"פ שחלצה עד שישלמו צ' יום למיתת הבעל, ואם מת היבם תוך צ' יום או אחריהם, י"א דצריכה להמתין עוד צ' יום ממיתת היבם^ח, ואם היו ב' יבמין ומת אחד מהם, מותרת להתייבם לשני תוך צ' יום למיתתו של זה.

הגה: ב. י"א דכל שחלצה תוך ג' חודשים בין נמצאת מעוברת והפילה, או לא נמצאת מעוברת, הרי זו חליצה פסולה, וצריכה חליצה אחרת מכל האחים^ט.

אה"ע סימן יג פעיף ב

ב. יבמה צריכה להמתין צ"ב יום להתייבם או לחלוץ^י.

אה"ע סימן יג פעיף א

עין משפט ב.ג.

א. אשה שנתגרשה או נתאלמנה לא תתארס וכ"ש שלא תנשא עד שיעברו צ' יום חוץ^כ מיום הגירושין או יום המיתה, ויום שנתארסה

ו. אפי' בידוע שאינה מעוברת, כיון שאינה עולה ליבום תוך ג"ח אינה עולה לחליצה, מגמ' יבמות מ"א ע"ב. ובמקום עיגון אי שרי לחלוץ לפני ג"ח עיין בתוספתא פ"ו דיבמות משנה ט', ועיין שו"ת אגרות משה אבהע"ז סי' קנ"ג. ועיין בשו"ת ביכורי אשר חלק א' סי' ל"א משכ"ב.

ז. משמע דלא מפרישים אותם, ורק במעוברת מפרישים אותם ולא בספק מעוברת, כ"כ הב"ש.

ח. אבל היום שכופין רק לחלוץ כתב הב"ש דא"צ להמתין ג"ח ממיתת היבם, דהא אינה קרובה לביאה.

ט. ואם אין אחים אחרים, הוא יחלוץ לה אחרי ג"ח.

י. שו"ת הרא"ש כלל כ"ד.

כ. מיבמות מ"א, וכר"מ דקימ"ל כוותיה בגזירותיו. ויום הגירושין היינו מיום הכתיבה שמאז אינו מתייחד עמה. והרא"ש כתב מיום הנתינה וכן ראוי להחמיר.

בו, כדי להבחין בין זרעו של ראשון ואחרון ^ל.

א. ב. גזירת חז"ל של המתנת צ"ב יום היא אף באשה שאינה ראויה לילד ^מ, ואף שנתגרשה או נתאלמנה מן האירוסין, ואפי' קטנה או זקנה או עקרה או איילונית, או בעלה חולה, או היה במדינת הים, או סריס אדם, כולם צריכים להמתין צ"ב יום.

עין משפט ד. יו"ד סימן קמט סעיף ג.

ג. מותר ללכת ליריד ע"ז ^ב לקחת מהם בהמה עבדים ושפחות ובתים וכרמים וכותב ומעלה בערכאות שלהם, ובלבד שיקח מאדם ^ס שאינו נותן מכס לע"ז.

ד. עבר ולקח ^ע בהמה מיריד של עובדי כוכבים מתגר שנותן מכס לע"ז מעקר פרסותיה ^פ מהארכובה ולמטה, ואם כסות וכלים לקח ממנו ירקבו, ואם כלי מתכות או מעות יוליכם ליד המלח ^צ, לקח ממנו עבד לא מעלין ^ק ולא מורדין.

עין משפט ה.ו. יו"ד סימן שעב סעיף א.

א. א. אע"פ שכהן אסור לו ליכנס לבית הפרס ^ר דהיינו לשדה שאבד בה קבר ושנחרש בה, ושיעורה מאה אמה, וכן אסור לכהן ליכנס לארץ

- ל. אבל מותרת לעשות שידוכין תוך צ' יום, ובלבד שלא יכנס עמה בבית אחד. כ"כ בב"י.
- מ. שם ביבמות מ"ב ע"ב.
- נ. מברייתא ע"ז דף י"ג.
- ס. היינו מבעל הבית, והוא מגמ' באוקימתא אליבא דר"י.
- ע. ברייתא דר' נתן שם.
- פ. ויכול להיות שמותרת בהנאה ואע"ג דבשאר דברים אסורים בהנאה מ"מ בבהמה די בקנס זה ולא צריך לעקר יותר, ואם רוצה יכול לעקר יותר ולא כפי' רש"י שאסור לגרום טריפות לבהמה. ט"ז ס"ק ג'.
- צ. ואם ויתרו על המכס ליחיד דאסור ג"כ משום נהנה נראה מדברי הב"ח דדי אם יוליך ההנאה לים המלח ולא הדבר עצמו. ש"ך ס"ק ט'.
- ק. מגמ' שם.
- ר. מברייתא בע"ז דף י"ג ע"א.

העמים, מ"מ אם צריך ללכת שם כדי לישא אשה או ללמוד תורה ואין לו דרך אחרת יכול לעבור ש דרך שם. וכן כהן מטמא טומאה של דבריהם לדון עם עכו"ם משום דבזה כמציל מידם.

הגה: כהן שהיה שוכב ערום והוא באהל עם המת ת ולא ידע, אין לומר לו אלא קורא לו בסתם שיצא כדי ללבוש בגדיו תחלה, אבל אם אמרו לו שיש מת אסור לו להמתין כדי ללבוש בגדיו.

ודוקא אם הוא באהל המת שזה טומאה דאורייתא, אבל אם הוא בבית הפרס או בארץ העמים שהיא טומאה מדרבנן ילביש עצמו תחילה דגדול כבוד הבריות.

הגה: כהן שישן והמת עמו צריכין להעיר אותו כדי שיצא משם *.

דף מז:

א"ח סימן תא סעיף א

עין משפט א.ב.

א. מי שישן בדרך וחשכה לו, קנה שביתה במקומו ב ויש לו אלפים אמה לכל רוח, ודוקא באדם שאם היה ער היה קונה לכן גם ישן קונה ב, אבל בחפצי הפקר ד אינם קונים שביתה, אלא הם כרגלי הזוכה בהם

ש. אבל לא על הקברים עצמם אפי' לדבר מצוה, משום שהיום כל הקברים סתומים, ויש בקברים חלל הרבה על כן הטומאה בוקעת ועולה עד לרקיע ואפי' נגד צד הריק שבו, אבל אם היה סתום ואין בו חלל טפח אינו מטמא אלא כנגד הטומאה ממש, ולא נגד צד הריקן שבו. ט"ז ס"ק א'.

ת. דוקא באהל המת, שזו טומאה מן התורה, אבל אם היה שוכב בבית סמוך אע"פ שהוא ג"כ טמא זה רק מדרבנן. ש"ך ס"ק ב'.

א. ואפי' בלא שהיה הוא עובר הכהן אפי' שלא ידע, מ"מ איסורא עביד בשוגג אע"פ שאינו עושה מעשה איסורא איכא, ולאחרים שיודעים מצוה עליהם להפרישו. ש"ך ממהרי"ל.

ב. משנה ערובין מ"ה וכו"ו בן נורי לקולא וגמ' שם דף מ"ו.

ג. אף שבבה"ש שהוא זמן קניית השביתה היה יושן קנה מטעם דאם היה ער היה קונה שביתה שם.

ד. דחפצי ישראל שיש להם בעלים כרגלי בעליהם.

תחלה ^ה, שיכול להוליכן למקום שילך הוא.

א. ב. חפצי אינו יהודי קונין שביתה במקומן ^ו אע"פ שבעליהם לאו בני שביתה, שגזרו בחפצי אינו יהודי אטו חפצי ישראל.

א. ג. אם הוציאן האינו יהודי מחוץ לתחום והביאן אח"כ לעיר, יכולים לטלטלם בכל העיר שכולה כארבע אמות ^ז, ובלבד שהעיר תהיה מוקפת לדירה. וסתם עיירות מוקפות לדירה.

הגה: יש לזוהר שישראל שהשאיל כליו לאינו יהודי ^ח והחזירן הא"י בשבת, שלא לטלטלן חוץ מד' אמות ^ט אם אין העיר מוקפת מחיצה, שהרי הכלים קנו שביתה אצל האינו יהודי.

או"ח פימן תב סעיף א

עין משפט ג.

א. א. חריץ מלא מים מכונסים הנמצא בין שני תחומי שבת, מקצתו בתחום עיר זו ומקצתו בתחומי עיר השניה, שתי העיירות אסורות למלאות ממנו אפי' בתוך תחומן, שהמים שבתוך התחום קונים שביתה העיר ^י, ומתערבים אלו עם אלו, וע"כ צריך לעשות מחיצה בסוף

ה. ואף שהוא מחוץ לאלפים אמה מקום הנחת הכלים מתחלה, מ"ב אות ג'.
ו. היינו במקום הנחתם בבה"ש, ומשם יש להם אלפים אמה לכל רוח ולא יותר, מ"ב אות ד'.

ז. אע"פ שמן הדין חפצים שהוציאן חוץ לתחומן אסור בטלטול רק בד' אמות, מ"מ בעיר שמוקפת מחיצות מותר לטלטלם בכלה דנחשבת כד' אמות.

ח. והוליכן לביתו שהוא חוץ לתחום דאף שהם כלים של ישראל כיון שהשאילן לא"י קנו שביתה אצלו, וכ"ש בשואל כלים מן הא"י בשבת, מ"ב אות ט'.

ט. והיינו בלבושים, דבשאר כלים בלאו הכי אסור לטלטלם בשבת חוץ לארבע אמות כיון שלא היה ערוך, וביום טוב משכחת אף בשאר כלים שאין בו איסור הוצאה, מ"ב י'.

י. כיון שהם סמוכין לעיר דעת אנשי העיר עליהם, ולא הוי כחפצי הפקר שאינם קונים שביתה, מ"ב אות א'.

וידוקא שהחריץ בסוף התחום של כל עיר שנמצא חלק ממנו חוץ לתחומו של כל אחד, אבל אם החריץ עומד כולו במקום משותף לשתי העיירות כגון שהמרחק בין ב' העיירות רק שלושת אלפים אמה והחריץ הוא באמצע, שתיהם מותרות למלאות ממנו בלי מחיצה, מ"ב אות ג'.

התחומין להפסיק המים ^ב, ואפי' במחיצה תלויה שאינה מגעת לקרקע
החריץ ^ל או של קנים בעלמא מועיל.

ואם המים מושכים, א"צ שום תיקון שאינם קונים שביתה כיון שהם
ניידים ^ב, והם כרגלי הממלא.

הגה: בור של תבן העומד בין ב' תחומין, אלו מאכילין מכאן ואלו מאכילין
מצד השני ואין חוששין שמא יקח אחד מחלק חברו.

כ. ואפי' העיר האחרת היתה של אינם יהודים ג"כ צריך להפסיקן. מ"ב אות ד' מפרי
מגדים.

ל. וקולא היא שהקלו במים כיון שיש לזה צורך הרבה, ומ"מ צריך שתהיה שקועה
המחיצה במים לפחות טפח, מ"ב אות ה'.

מ. ואפי' שייכים ליחיד ג"כ אינו כרגליו אלא כרגלי הממלא, מ"ב אות ז'.